

TEO ȘI POLIȚISTUL

„Ce încet trece timpul“, gândi portarul unui spital mare și privi spre ceas. Era ora trei dimineața. Ca să-i treacă timpul mai ușor, luă o carte să citească, dar deodată cineva sună. Se ridică repede pentru a deschide poarta mare de fier. Mai mulți polițiști purtau pe o targă un coleg de-al lor, care suferise arsuri grave la stingerea unui incendiu.

Polițistul a fost dus în sala de operații, iar medicul a tratat cu prudență rănilor cauzate de arsură. Mai târziu, rănitul a fost adus într-un salon mare, în care mai era un pat liber. Deoarece era epidemie de gripă și spitalul era foarte aglomerat, în acel salon erau și copii. Lângă patul în care a fost așezat polițistul, dormea un băiat de aproximativ șapte ani. Când s-a trezit, copilul a observat că patul de lângă el era ocupat.

- Cine este acesta? o întrebă în șoaptă pe sora medicală, care venise să-i măsoare temperatura.

- Cine este acesta? Un polițist, așa că ai grijă să fii cuminte, altfel..., zise ea.

Când băiatul auzi că vecinul de pat este un polițist, se sperie puțin. Sfios, privi spre omul de temut și întrebă încet:

- Este un polițist adevărat?

- Da, desigur, unul adevărat; dar este foarte bolnav. De aceea trebuie să stai liniștit și să nu vorbești.

Micuțul privi încă o dată spre bolnav, apoi se întinse în pat și stătu în liniște. Nu era chiar așa de plăcut lângă un polițist! Mai bine ar fi stat în alt pat!

Puțin mai târziu intră în salon medicul, care merse direct la patul polițistului și-i luă pulsul. După această atingere, rănitul își deschise ochii și privi în jur. Încetul cu încetul își aminti de cele întâmplate.

- Cât va trebui să rămân aici, domnule doctor? a fost prima sa întrebare.

- Depinde de împrejurări, dar totuși va trebui să rămâneți câteva săptămâni. Dar fiți mulțumit că mai sunteți în viață!

- Hm, mulțumit! Mulțumit?

A încercat să zâmbească, dar inima i-a fost cuprinsă de amărăciune și supărare, auzind că trebuie să stea așa mult timp în spital. Începu să se răsucescă în pat. Când își întoarse capul, privi în niște ochi pe jumătate curioși, pe jumătate înfricoșați. Erau ochi de copil, albaștri, nevinovați. Auzi o voce gingașă de copil, care întrebă pe un ton șoptit:

- Vă merge mai bine, domnule polițist?

- Mai bine? Nu... Dar cine ești tu? Cum te cheamă?

- Eu mă numesc Teodor, dar toți îmi spun Teo și sunt de mult timp aici. Nu mai pot merge. Picioarele îmi sunt paralizate și mă dor tare, dar voi sta liniștit, pentru că sora medicală mi-a spus că dumneavoastră sunteți polițist.

În ciuda durerilor, polițistul nu a putut să-și ascundă zâmbetul. Aceasta l-a încurajat pe micuț, căci un polițist care poate să rădă, nu este, cu siguranță, un om rău. A început să discute cu vecinul său, până când a venit sora medicală și a întrerupt discuția.

Polițistul și-a urmat iarăși firul gândurilor sale. Trebuia, într-adevăr, să stea aici întins mai multe săptămâni?

Spre seară auzi din nou glasul micuțului. Băiatul vorbea încet cu sora medicală, dar polițistul putea înțelege totul.

- Am vorbit cu el, șopti Teo, dar cred că nu se roagă. Probabil are dureri mari și nu se poate ruga. Când mă dor tare picioarele, nici eu nu pot să mă rog și plâng deseori. Poate este în aceeași situație ca mine. Dar un polițist nu plânge, nu-i așa?

- Și eu cred, Teo, că sărmanul om are dureri mari și suferă foarte mult. Are multe arsuri.

- Știi ceva? De acum încolo nu o să mă rog numai pentru mine, ci o să mă rog și pentru polițist, până când se va face sănătos și se va putea ruga el însuși. Cred că acest lucru Îi va plăcea Domnului Isus, pentru că El știe cât de bolnav este omul; nu-i așa?

- Cred că da, Teo și... Dar a fost întreruptă, fiind chemată de un pacient.

Teo privi încă o dată la prietenul său, apoi închise ochii, împreună mâinile și se rugă încet, dar totuși destul de tare ca polițistul să poată înțelege:

„Mântuitorule, astăzi trebuie să mă rog de două ori: o dată pentru polițist și o dată pentru mine. Scump Mântuitor, ocrotește, te rog, oița Ta...“ Teo tăcu o clipă și căzu pe gânduri. „El nu este oiță“, șopti ca pentru sine, „pentru că este mult mai mare și mai bătrân. Ce trebuie oare să spun? Poate oai?“

Începu din nou: „Scump Mântuitor, ocrotește, te rog, oia Ta în această noapte până dimineață și veghează asupra sa. Rămâi cu el! Amin!“

Câteva clipe mai târziu, capul cu părul blond stătea adâncit în pernă; micuțul adormise.

Polițistul, care auzise totul, nu putea să adoarmă. Avea dureri. Dar mai mult îl preocupa rugăciunea scurtă, pe care micuțul băiat o adresase bunului Păstor. Oare va fi ascultată această rugăciune? Imposibil! Pentru el, Dumnezeu Se afla la o foarte mare depărtare. Dar copilul s-a rugat: „Rămâi cu el!“ Va fi posibil acest lucru? Dorea el ca Dumnezeu, de care se îndepărtase pentru a merge căi proprii, să-i fie aproape? Teo a vorbit despre

Păstorul cel bun și oaia Sa. Dar aceasta era o greșeală. „Eu nu sunt oaia bunului Păstor“, recunosc el sincer. „Oare ce am învățat cu mulți ani în urmă la școala duminicală? - «Oile Mele ascultă glasul Meu... și Mă urmează.» Ah, eu nu am urmat acest glas!“

„Un polițist nu plânge niciodată“, a spus micuțul băiat. Ce mirat ar fi fost, dacă s-ar fi uitat la vecinul său! Lacrimi mari se rostogoleau pe fața omului puternic. Anton Herlea, așa se numea polițistul, plângea pentru prima dată pentru îndepărtarea sa față de Dumnezeu și pentru viața sa pierdută. Lacrimile îi aduceau puțină ușurare. În acel moment, Păstorul cel bun nu i se mai părea așa de departe. Spunând cuvintele: „Doamne Isuse, rămâi cu mine!“, polițistul adormi în sfârșit.

Câteva zile mai târziu, când se simți ceva mai bine, ceru o Biblie. Începu să citească din ea, dar nu primea nici o mângâiere. Dimpotrivă! Povara păcatelor îl apăsa tot mai mult și înăuntrul său era întuneric. Dacă ar fi putut să își verse durerea inimii în fața cuiva! Ceea ce îl înviora erau clipele când povestea cu Teo.

Teo se ruga în fiecare seară pentru prietenul său, fiindcă nu observase ca acesta să se roage. De câte ori îl auzea pe micuț că se roagă Păstorului cel bun pentru oaia Sa, polițistul se întrista tot mai mult. El nu era oaia acestui Păstor bun!

Într-o după-masă, polițistul citi din nou în Biblie și ajunse la versetul din Isaia 53: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53.6).

Polițistul se gândi mult timp la acest verset. Deodată recunosc: „Da, și eu aparțin de aceste oi care merg pe drumul propriu, care sunt pierdute.“ Pentru început nu se gândi mai mult. Dar ce lucru mare este când omul recunoaște că aparține de oile rătăcite, pierdute!

Când seara Teo i-a urât ca de obicei noaptea bună vecinului său, polițistul l-a rugat:

- Teo, roagă-te în seara aceasta în mod deosebit pentru mine!

Teo împreună mâinile, cum făcea mereu, și se rugă: „Doamne Isuse, te rog să fii alături de oaia Ta în noaptea aceasta și să veghezi asupra ei! Amin!“

- Noaptea bună, domnule polițist, mai spuse el. Sunt așa de obosit.

Fiecare zi, care trecea, arăta tot mai clar că zilele micuțului Teo erau numărâte. Din zi în zi devenea tot mai slab. Cea mai mare parte a timpului dormita.

Polițistul Herlea putea să se scoale și făcea progrese. Dar nu numai starea sa corporală făcea progrese, ci și a sufletului său. Lumina apărută în viața sa se citea pe fața lui. Duhul lui Dumnezeu îi arătase că Domnul Isus a murit pentru el. Acum, Dumnezeu îi era aproape. Și cât de mult se bucura că are păcatele iertate și este împăcat cu El!

- Unde este domnul polițist? întrebă Teo într-o seară. El văzu patul vecinului gol; dar polițistul stătea de vorbă cu sora medicală.

- Este adevărat că micuțul meu drag mai are de trăit cel mult două zile? întrebă el îngrijorat.

Când auzi că Teo îl strigă, alergă spre patul său și se aplecă peste micuț.

- Sunt aici, spuse polițistul prietenos. Ce dorești?

- Oh, aș dori mult să stați lângă mine și să mă țineți de mână până vine Domnul Isus să mă ducă acasă.

Domnul Herlea simți cum i se oprește respirația la auzul acelor cuvinte. Îi datora așa de mult lui Teo, încât la început nu putu spune nici un cuvânt.

- Ah, picioarele mă dor foarte tare, dar la școala duminicală am cântat deseori:

„După aceste zile

voi fi dus acasă,

în brațele Păstorului.

Amin, da, fericirea mea este mare!“

- Sora medicală mi-a spus că Mântuitorul va veni în curând pentru a mă duce acasă.

Polițistul Herlea nu și-a mai putut stăpâni lacrimile.

- De ce plângeți, domnule polițist? Vă pare rău că voi pleca?

Deoarece nu primi un răspuns, Teo continuă:

- Doriți să veniți și dumneavoastră cu mine? Atunci îi voi spune Domnului Isus când Îl voi vedea.

- Da, Teo, spune-i că și eu doresc să merg.

Micuțul împreună mâinile și șopti: „Doamne Isuse, domnul polițist vrea să vină și el la Tine.“ Apoi căpșorul blond căzu obosit pe pernă. Respira greu. Deodată își deschise ochii, îl privi pe prietenul său și zise:

„Păstor credincios - oița Ta - vine la Tine - dar și oaia - polițistul - vrea - să vină la Tine.“

Un ultim oftat și sufletul lui Teo a fost acolo unde nu mai există suferință, lacrimi, unde totul este strălucitor și plin de bucurie. Păstorul cel bun și-a luat oița, dar mai înainte s-a folosit de ea, ca să arate unui păcătos pierdut drumul spre mântuire.

Pe obrajii aceluia bărbat se prelingeau lacrimi mari, dar nu-i era rușine. Micuțul său prieten drag, care a plecat de la el, i-a arătat drumul spre cer.